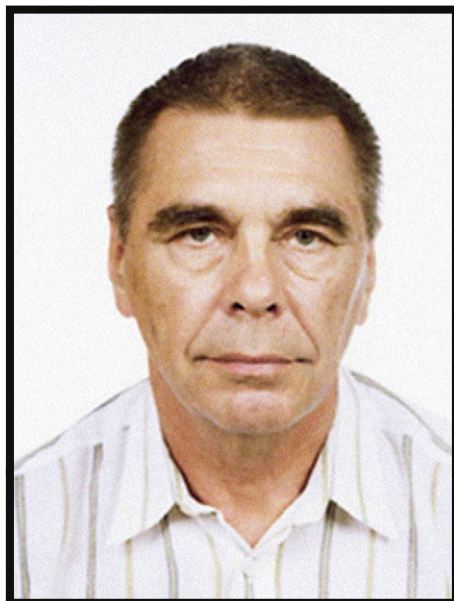

NEKROLÓG

Bócz Endre 1937–2021

Életének 84. évében elhunyt Bócz Endre jogtudós, korábbi fővárosi főügyész, a Rendőrtiszti Főiskola Kriminálisztikai Tanszékének egykori vezetője, a Magyar Rendészettudományi Társaság elnökségi tagja. A Belügyi Szemle szerzőjétől búcsúzik, aki évtizedeken át megtisztelte lapunkat kiváló tanulmányaival. Írásai kivételes minőségét a jogászai precizitás, az eredeti problémalátás, a kritikai mondanivaló és a felelősségérzet garantálta. Mindez egyszerre jellemezte a közhivatalnokot és a jogtudományok művelőjét.

1937-ben látta meg a napvilágot egy sikeres ügyvéd fiaként. Olyan családban nőtt fel, ahol körülvette a műveltség minden áldása, a világnyelvek iránti vonzalom, és ami talán a legfontosabb, a mélységes humánus. A nyiladozó tehetség terveiben Sárospatak és Oxford szerepelt, helyette viszont világháború

következett. Megsemmisült a szellemi kincseket rejtő atyai könyvtár, amelynek megmentett töredékét élete végéig féltve őrizte Pozsonyi úti lakásában. 1945 után egy torz világkép fogságába esett ország mindent elkövetett, hogy álmait összetörje. Ezúttal a hatalom alul maradt, mert nem számolt Bócz Endre kivételes tehetségével. Késleltetni ugyan tudták, de meg nem akadályozhatták jogi tanulmányait, amelyeket sikerrel teljesített. Jelentéktelen hivatalnoknak jelölték, de akkor jött Götz János fővárosi főügyész, aki felismerte a nála államvizsgáló diák kivételes képességeit. Négy évtizedes ügyészi életpálya következett, amelyet a budapesti főügyész posztja koronázott meg. A hivatali karrier és a tudományos törekvések szerencsésen találkoztak. Nincs a bűnügyi tudományoknak olyan területe, ahol névjegyét ne tette volna le. A társadalomra veszélyességéről írt monográfiája nem csak az anyagi jog dogmatikáját termékenyítette meg, de a kriminológiai gondolkodásban is fordulatot hozott. A büntető-eljárástudomány területén kifejtett munkássága segíthette volna egy korszerű, a demokratikus jogállam követelményeit teljesítő kódex megalkotását. Az imperatív joguralom, ami a jogalkotásban kizárólag a hatalom szavát tartja fontosnak, akadályozta a tudósi törekvést. Magyarázat ez arra, hogy élete alkonyán Bócz tanulmányai-ban miért sűrűsödött a kritika és a keserű irónia.

Természetesen a Belügyminisztérium szakmai, tudományos folyóirata a legnagyobb figyelemmel a kriminalisztika megújításáért tett erőfeszítéseit követte. Bócz Endre volt a szerkesztője és egyik szerzője a 2004-ben kiadott kétkötetes *Kriminalisztika* kézikönyvnek, ami mindmáig a „rendőrtudományok” legteljesebb összefoglalása. Először hívta fel a figyelmet a nyomozástan olyan elhanyagolt területeire mint a titkos információgyűjtés vagy a rendészeti és büntetőeljárás kényszerintézkedések kriminalisztikája. Szorgalmazta a bírósági tárgyalás forenzikus szemléletű tanulmányozását. A Rendőrtiszti Főiskola Kriminalisztikai Tanszékének vezetőjeként a bűnügyi szakképzés megújítására vállalkozott.

Folyóiratunkban megjelent tanulmányai nélkülözhetetlen hozzájárulást jelentettek a bontakozó rendészettudomány akadémiai elismeréséhez, szóljanak ezek akár kihallgatástaktikáról, avagy a romák sérelmére elkövetett emberölés-sorozat nyomozási hibáiról.

Tudományos közéleti tevékenysége olyan gazdag, hogy annak minden mozzanatát nem is tudjuk felidézni. Kiváló nyelvtudásának volt köszönhető, hogy éveken keresztül képviselte hazánkat nemzetközi ügyészégi fórumokon. Halála a Magyar Jogászegylet, a Magyar Kriminológiai Társaság, és különösen a Magyar Rendészettudományi Társaság számára pótolhatatlan veszteséget jelent.

A hivatalos méltatás sem feledheti, hogy Bócz Endre szeretetreméltó, a világot derével szemlélő férfi volt, nagyszerű lovas, akivel gyakran lehetett találkozni

nemcsak a Kerepesi úti Tattersallban, hanem a margitszigeti futópályán is. Élete alkonyán szomorúan vette tudomásul, hogy le kellett mondania ezekről a számára oly kedves időtöltésekről.

Szerettei és barátai fájdalommal övezik elmúlását.

Végleges és visszavonhatatlan távozása a tudományos életből pályatársaira és tanítványaira azt a felelősséget rója, hogy őrizzék meg szellemi hagyatékát, mert arra a jövőben is szükség lesz.

Az ügyészi kar megrendülten emlékezik rá, mint aki életével a hivatásrend követésére érdemes példáját adta.

A Belügyi Szemle szerkesztői és az olvasók azzal a meggyőződéssel őrzik emlékét, hogy írásai bizonyosan soha nem vesztenek értékükből.

Tisztelt Főügyész Úr! Kedves Tanár Úr!

Nyugodjék békében!

Finszter Géza
egyetemi tanár

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Finszter G. (2021). Bócz Endre. Belügyi Szemle, 69(11), 2049-2051. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2021.11.11>